

речие на *мо* и на *ме*; тогава какъ може да каже, че въ туй отношение македонското наречие било различно отъ българ. езикъ, а по близу до сърбския?

Окончанието *ме* не е нѣкаква особенностъ само на сърбския езикъ, а е окончание общо и на другитѣ славянски езици. Слѣдователно, ако македонцитѣ употрѣбаватъ и това окончание, то не е нищо особено. Обратно българското окончание *ме* е една особенностъ, единъ белегъ за българ. езикъ; а тъй като и Македонцитѣ употрѣбаватъ това *ме*, то отъ това слѣдва, че тѣхното наречие и въ тая точка е сродно съ българския езикъ.

8) „Глаголитѣ въ 3. лице, един. число (настояще врѣме) въ сърбския и българския езикъ нѣматъ окончанието *т*, което македонцитѣ отъ части употрѣбаватъ. Туй *т*, мимоходомъ казано, се намира въ стария сърбски езикъ; доказателство за това нѣщо-сж писанитѣ паметници отъ врѣмето на сърбското царство, на които езика изобщо по е близкъ до днешното македонско наречие, отколкото до днешния книжовенъ сърбски езикъ“.

Какъ Гончевичъ обикаля истината и заплита въпросътъ! Като вижда, че по реченото окончание *т* македонското наречие се различава отъ сърбския, както и отъ днешния български езикъ, а той зельта прибавилъ, че това окончание го имало и въ стария сърбски езикъ и пр., само за да объсни невѣщия си читателъ, който ще помисли, че окончанието *т* въ македон. наречие е ужъ остатъкъ отъ старата сърбска форма. Но работата не е такъва.

Земете, която щѣте граматика на старобългарския езикъ и ще видите, че въ тоя общъ на ста-